

Ağır Masal

– frezya... · 20 Aralık 2011

yangın yerinden çıkarıp bir bilinmeze götüreceğim senitut elimi yusufkorkmakalü beladan beri yanıyor bu yangıo zamanlardan kalma sevdıyla sevdalanıp yüreğine dokunamadığım gibikanım da bulaşmaz ellerinegittin ya yusuf hoşçakal demedenbir piç kıskançlığı doğurdum avaz avaz bağıırırken ardından sarışındı bütün züleyhalar ve züleyhaydı bütün sarışınlarhepsi yanında arzı endam ediyordu ve hepsiellerinde tırpanlar insanlığımı hasat ettiler yıllarca dişiliğimi harmanlayıp fahişe tezgahlarda ihanete pazar ettiminadına yusuf inadınane garip yusufyüzün gelmiyor artık gözümün önüne öyle olur olmaz anlarda uzanıp okşamak da geçmiyor içimdenama hâlâ ağlıyor gözlerim aklıma gelince sen yok yok ben değilim ağlayanvallahı gözlerim bir büyük kıyamet var bilirsin yusuf birde herkesin küçük kıyametibiri ölüm ki allahın emri biri de gidişino kimin emriydi yusuf gökyüzüm yarılıp yıldızlarım döküldü içimedağlar devrildi ruhumaenkazda bir sen dirildin daha güzel,daha canlı ben tekrar tekrar ölürlenmasallardan kalma bir aşk yaşadım senin hiç yakışmadığın şimdi tam zamanı kaf dağının eteklerine bırakacağım senive terkedeceğim bu ağır masalüzürdü anka kuşlarını sorma bana onlar sevmeyi bilen erkekleri aldılar kanatlarınıasevilmeye doymayan kadınlarıyla uçuyorlar ve ölüyorlar bense sinkafları söküp dilimdenaç kalktığım sofraların duasını yapıyorum amin bile deme yusuf,amin bile deme istemiyorum